

Sveiks.

Es ilgi par visu domāju un turpinu domāt. Un nevaru neko izdomāt... Man vienkārši nevis sāp, bet ir tukšums. Tu mani esi nolaidis zemāk par zemi, es jūtos kā akmenis okeānā nekam neredzams un nevajadzīgs. Man ir aizvēries viss, es negribu redzēt nevienu, nevēlos runāt ne ar vienu, jo jūtos kā nulle, jo mans tuvākais cilvēks saka, ka esmu sūds.

Man nav saprotams tikai viens- 7 gadus dzīvoji un pēkšņi viss slikti, tad uzreiz kādēļ nepateici? Es kā par Tevi iedomājos man rokas trīc, man liekas kur ir mans mīļais vīrs, lai kā mēs plēstos. Bet Tu paņem un izzūdi. Sāp, pie joda kā sāp. Godīgi, es dzīvē neesmu tā mīlējusi kā Tevi, pat ne Maijas Ernestu, tagad es to saprotu. Man ļoti žēl ka Tu to nesaproti. Esmu teikusi, ka saprotu savas kļūdas, esmu lūgusi piedošanu. Vairs nevaru. Esmu pieņēmusi, ka šit mani aizstāvē Jāni visu esmu izcietusi un turpinu. Manī vairs nav spēka, man sāp...

Bet gribu lai Tu zini, ka Es Tevi ļoti mīlu. Bet esmu izsmelta. Manī nekā vairs nav nav. Un jo sāpīgāk ir tas, ka katru reizi šit pa brūcēm, kaut gan sarunājām ar Tevi pastaigas laikā. Es katru reizi, kad vēlos ko izteikt, atgādinu sev- klusē Anna, bija noruna, klusē. Tu šit un šit, un šit. Sāp. Bet es mīlu Tevi no visas savas sirds. No tiesas. piedod man par visu, ja vari.

PIEDOD. Mīlu...

Jau tā mēnesi esam šķirti... Varbūt vēl nedēļa ko dos. Atpūties un zini ka skumstu. Man tevis trūkst.

Ļoti mīlu tevi!

P.S. Kurš tev nesa visus kokus, lai tagad pirts būtu kā ir? Ne 48 kg smaga meitene? Tā pat kā pamatus šķūnim? Un dēļus no lentzāģa? Gan jau ne... Jānis...!
Lauzu sevi kā maita, lai palīdzētu, un tāds paldies... Mīlu...!!!